

Iets groots (681)

Je had nog iets van me tegoed. Iets groots. Bij de kringloop. Wat ik zag en wilde hebben, maar er was een probleem. Onze auto. Een beste, brave kar maar niet groot. Ik kan erg verlangen naar een groot, brullend gevaarte. Maar ja, dat trekt Bruin niet.

Daarom ben ik tevreden (althans ik probeer het te zijn) met onze trouwe oude Opel Agila. Klein, maar dapper. En rood. Hoewel hij wel wat verschoten is. Maar dat ben ik inmiddels ook met mijn coupe die van bruin naar grijs kleurt. Hij is niet groot en de enorme foto die ik zag, zou weleens niet kunnen passen.

De print is zeker niet uniek, maar ik heb hem wel altijd mooi gevonden. Een rode fiets op een brug met

daarachter de stad in zwart-wit. Als je een trouwe lezer bent van mijn verhalen, weet je dat ik erg van de stad hou. En van rood. ([zie mijn webshop](#)) Van Amsterdam, van Dordrecht, van Utrecht.

Ik zag het al helemaal hangen in de tuin, maar manlief dacht dat hij niet zou passen in de auto. Tuurlijk wel! Hij had toch zo zijn bedenkingen en ging een rolmaat vragen. Die van hem had de geest gegeven. Hij paste niet. Wat jammer! Hoewel ik toch sterk twijfelde, besloot ik er geen strijd van te maken. Niet vandaag nu zoonlief twee weer weg zou gaan.

Wie weet komen we nog eens een andere, kleinere tegen. Komt goed. Weer iets op mijn lijstje om naar te kijken. De hond die we tijdens een eerder bezoekje zagen, lag nog op de plank. Eerst dacht ik dat het een urn was. Toch zelig. Die maar meenemen dan uit frustratie? Voor mijn broer?

Inmiddels weet ik dat het uiteindelijk niet helpt om gevoelens te compenseren met dingen. Dat heb ik teveel gedaan vroeger. Daarom ben ik nu een stukje wijzer. Blij met wat we wel hadden gescoord (een knipoog), gingen we op weg naar Rataplan twee. Iets groots kan niet mee, maar dat was even niet anders.

Hou je haaks!

Annet van Ballegooijen, 280326